

*Zeven wonderen
van genade*

C.H. SPURGEON

Originele uitgave: *Seven wonders of Grace*, Passmore & Alabaster, London, 1877 (herdruk Ichthus Publications, 2014).

Uit het Engels vertaald door N.A. Eikelenboom.

© 2018 Den Hertog B.V. Houten

ISBN 978 90 331 2888 2

www.uitgeverijdenhertog.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij digitaal, elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUD

Woord vooraf	9
1. Manasse - of de wrede opstandeling	11
2. De vrouw die een zondares was - of de liefhebbende boetvaardige.	36
3. De stervende moordenaar - of de eenzame getuige . .	60
4. Saulus van Tarsen - of voorbeeld van de bekering van een mens	77
5. De stokbewaarder te Filippi - of de goede beamtbe verhoogd	99
6. Onesimus - of de weggelopen slaaf.	120
7. Het grootste wonder van alle	142

WOORD VOORAF

WIE zich nooit verwondert, heeft geen verstand. ‘Alleen de wijze man verwondert zich maar één keer in zijn leven, en dat is altijd.’ Dit geldt in het bijzonder voor het koninkrijk der genade, waar alles wonderbaarlijk is. Wanneer de grote God komt om in de weg van genade mensen die kwaad doen, tegemoet te treden, is de gedachte aan deze genade alleen al verwonderlijk; maar wanneer Hij omwille van zondaars Zijn Zoon geeft om te sterven, is dat in dit ene wonder een wereld van wonderen. Een zelfverzekerd schrijver heeft gezegd dat ‘elk wonder slechts de uitwerking is van iets nieuws op de onwetendheid’, maar het is heel zeker niet zo wanneer het over het werk der verlossing gaat. Hier is het: hoe meer we weten, des te meer verwonderen wij ons, en jaren van vertrouwde kennis en een toenemend verstaan doen onze verwondering alleen maar toenemen. De naam waarmee onze voor eeuwig gezegende Heere wordt genoemd, is ‘Wonderlijk’. Terecht verdient Hij deze aanduiding, want Zijn Persoon, Zijn geboorte, Zijn leven, Zijn dood, Zijn onderwijs en Zijn werken zijn alle wonderlijk. Uit de verkondiging van de verbazingwekkende geschiedenis van de liefde van Jezus komen andere wonderen voort, want tekenen en wonderen getuigen van de kracht van het Evangelie. Nieuwgeboren zielen zijn gesteld ‘tot tekenen en tot wonderen in Israël’; zij die er behagen in scheppen de heerlijke werken van de Heere te doorzoeken, worden van een heilige bewondering en verbazing vervuld wanneer ze zien dat in elk van die afzonderlijk het hart en de hand des Heeren worden geopenbaard.

Dit boekje werd samengesteld om enkele ‘wonderen van genade’ voor te stellen. Kom, lezer, en zie de onderscheiden personen in wie de genade werkzaam was, en het kan zijn dat wanneer u nog niet behouden bent, u hier iets zult vinden om u op te wekken en aan te moedigen. Moge de Heilige Geest wat hier gezegd wordt aan de zielen van velen geheiligd worden, om hen te leiden tot de Heere, Die wonderen werkt, de Heere, Die uit vrije genade de zonde vergeeft, het hart vernieuwt en de geest bewaart. Wij hebben in ons hart gezegd: ‘Ja, ik zal gedenken Uw wonderen van oudsher’ – en hier is de uitkomst van onze overpeinzingen.

C.H. Spurgeon

I. MANASSE

OF DE WREDE OPSTANDELING

En als Hij hem benauwde, bad hij het aangezicht des HEEREN zijns Gods ernstiglijk aan en vernederde zich zeer voor het aangezicht van de God zijner vaderen,

En bad Hem; en Hij liet Zich van hem verbidden en hoorde zijn smeking, en Hij bracht hem weder te Jeruzalem. Toen kende Manasse, dat de HEERE God is.

2 Kronieken 33:12 en 13

WANNEER wij bij een vriend die ernstig ziek is een dokter willen aanbevelen, dan noemen we gewoonlijk bepaalde medische behandelingen die hij heeft toegepast. Wanneer we tal van verbazingwekkende voorbeelden kunnen noemen, hebben we het gevoel dat we op de goede weg bezig zijn om het gezonde verstand van onze vriend te overtuigen en zijn vertrouwen in die dokter te wekken.

Welnu, wij hebben de indruk dat zeer velen ernaar verlangen om door de genade van God behouden te worden, die het dan toch niet hebben aangedurfd om op de grote Heelmeester der zielen te vertrouwen. Zij weten dat ze in groot gevaar verkeren, maar ze aarzelen om naar de 'beminde Heelmeester' te gaan. Ze zijn heel bang vanwege het feit dat hun zonden zo groot zijn, en ze zijn vervuld van twijfel en ongelooft als het gaat over de mogelijkheid van hun behoud ter oorzaak van hun bijzondere zondigheid. Om die reden heeft het mij getroffen dat als ik hun uit de Schrift een aantal voorbeelden van wonderbaarlijke bekeringen kon voorstellen, dit er misschien toe zou kunnen strekken dat zij in hun hart hoop op Christus zouden krijgen, en dat dit onder de zegen van de Heilige Geest een middel zou kunnen zijn om hen ertoe te brengen dat zij hun betrouwen zouden stellen op onze Heere Jezus

en bij Hem aan te houden, uit Wiens klederen kracht stroomt. Misschien, beste vrienden, als u zult zien hoe de Heere, de Heelmeester, op deze en die heeft gezien en hen van hun afschuwelijke kwaal der zonde heeft genezen; dat ook u die beseft dat u heel ver weg bent, moed zult vatten en zeggen: Als Hij anderen heeft genezen, waarom zou Hij dan ook mij niet genezen? Ik wil ook de zoom van Zijn kleed aanraken en dan eens zien of Hij mij niet volkomen zal genezen. Ik wil graag dat arme zielen zullen weten hoe bereid mijn Heere Jezus is om hen te behouden. Zij zouden niet achterblijven als zij wisten hoezeer Hij ernaar verlangt om medelijden te hebben met de schuldigen. Mijn ziel verlangt ernaar om u tot Jezus te leiden, opdat u gezegend zult worden. Dat is de wens van mijn hart wanneer ik bij u het voorbeeld van Manasse ter sprake breng. Ik kies hem uit het Oude Testament als een heel opvallend voorbeeld van schandelijke zonde en verbazingwekkende genade.

In het Oude Testament vinden we niet veel van wat we heel correct bekeringen kunnen noemen. Het is een verhaal van een vage beschikking waarin we eerder de zinnebeelden zien van de zaken dan de zaken zelf. Ik moet echter veronderstellen dat de priesters, als zij geïnspireerd waren geweest om datgene op te schrijven wat zij vaak hadden gehoord, zij dan in staat geweest zouden zijn om veel voorbeelden van een diepe overtuiging te geven, die dan beschouwd zou worden in samenhang met de zondoffers en de offeranden voor overtredingen. Waarschijnlijk hebben ze veel voorbeelden gezien van mensen die vanaf die tijd een nieuw leven hebben geleid en de zonde hebben opgegeven die ze boven het hoofd van het offerdier hadden beleden. Van overtuiging, belijdenis en bekering moeten ze heel veel hebben gezien, maar we hebben niets wat hiervan staat opgetekend.

Om deze reden is de geschiedenis van die dwaze, goddeloze koning, die ertoe werd gebracht om zich ernstig voor God te veroot-

moedigen alleen maar waardevoller, en is het stof tot dankbaarheid dat die zo opmerkelijk is. Elk punt ervan werpt heerlijkheid op de verbazingwekkende genade van God. En zeker: het noopt ons ertoe om uit te roepen: Wie is een God gelijk Gij, Die aan de overtreding, de ongerechtigheid en de zonde voorbijgaat?

Wij zullen geen tijd verspillen aan een ‘woord vooraf’, maar meteen overgaan tot de levensgeschiedenis van Manasse. We kijken eerst naar zijn omstandigheden. Dan beschouwen we hem als een groot zondaar; en daarna zullen we hem met meer voldoening beschouwen als iemand die op een opmerkelijke wijze werd bekeerd.

Het eerste. Laten we eens letten op zijn omstandigheden. Immers, de zonde van iemand kan door zijn positie erger worden, of aan de andere kant kan de situatie waarin hij terecht komt misschien de indruk wekken en bepaalde verzachtende overwegingen suggereren waaraan we in alle eerlijkheid zouden moeten denken. Welnu, ten aanzien van Manasse zien we dat hij het kind was van een zeer godvruchtige vader. Hij was de zoon van een koning, die ondanks al zijn verkeerde dingen een hart had dat oprecht was voor God. Hizkia ‘deed wat goed en recht en waarachtig was voor het aangezicht des HEEREN zijns Gods.’ Hij was een man, machtig in het gebed, en vond daarop bevrijding in het uur van groot gevaar door de inval van Sanherib. Hizkia was een man van wie het leven zo kostbaar was in de ogen des Heeren, dat Hij hem als antwoord op zijn roepen verlenging van zijn leven gaf en hem nog eens vijftien jaar spaarde. Het is heel belangrijk voor een jongmens als hij een godvrezende vader heeft om zijn gevoelige geest te onderrichten. Al zou zo’n vader vroeg worden weggenomen, dan is dit toch een uitnemend voorrecht. Wat de moeder van Manasse betreft, kunnen we niet met zekerheid zeggen of zij een godvrezende vrouw was. Laten we echter hopen dat zoals haar naam Hefziba was – Mijn vreugde is in haar – ook

zij kostelijk was vanwege genade en vroomheid. Het schijnt dat Jesaja haar naam heeft genomen en die heeft toegepast op de Kerk: 'Gij zult Hefziba genoemd worden, want de HEERE heeft een lust aan u' (Jes. 62:4, Eng. vert.). We mogen veronderstellen dat hij dit nauwelijks gedaan zou hebben als er niet een of ander liefelijk verband mee was. We moeten er dus maar op vertrouwen dat koningin Hefziba inderdaad een vreugde was voor God. Als dat zo is, dan had Manasse de bijzondere gunst dat hij een vader en een moeder had die hem zouden opvoeden in de weg die hij moest gaan. Zo'n gelukkig begin van zijn leven maakt dat zijn zonde daarna alleen maar afschuwelijker is.

Maar geheel naar waarheid moeten we vervolgens noemen dat hij een kind was dat in de latere jaren van zijn vader werd geboren, nadat diens leven met bijzondere toestemming van de hemel was verlengd. Hij was het kind van de wens van zijn vader, een erfgenaam die geboren werd nadat de vader had gedacht dat hij zonder kinderen zou sterven. Daarom is het helemaal niet onwaarschijnlijk dat hij een verwend kind is geweest. Het is heel goed mogelijk dat hij doordat hij zo werd gekoesterd, ook heel erg werd verwend, en als dat zo is geweest, dan verkeerde hij in een bijzonder gevaar. Met kinderen die door hun ouders worden verafgood, moet je heel veel medelijden hebben, want ze zijn geneigd om te denken dat ze hun eigen weg mogen volgen, en de weg van een jongeman is heel zeker een verkeerde weg. In gevallen als deze zijn vaders geneigd om net zo te handelen als Eli, over wie we lezen dat zijn zonen zich slecht gedroegen, maar dat hij hen niet in toom hield. Het was geen wonder dat Adonia de stervenstijd van David verstoorde, wanneer we lezen dat 'zijn vader hem niet bedroefd had van zijn dagen, zeggende: Waarom hebt gij also gedaan?' We behoeven ons er evenmin over te verbazen dat Absalom het hart van zijn vader bijna brak, als dit de manier is geweest waarop hij werd opgevoed. Zelfs al had Manasse op twaalfjarige leeftijd zijn karakter nog niet ten volle

kunnen ontwikkelen, kan het toch door die vroege jaren van bewondering en toegeeflijkheid scheefgetrokken zijn. Ouders, let hierop, en jullie, verwende kinderen, doe dat ook. Haal het je voor de geest dat Manasse zijn vader verloor toen hij twaalf jaar oud was. Ik ken geen grotere beproeving voor een gezin dan dat het hoofd ervan weggenomen wordt terwijl de kinderen nog jong zijn. Juist wanneer de leidinggevende, stimulerende en weerhoudende kracht van de vader nodig is, is het treurig om te zien dat die wordt weggenomen. Wat komt het ons raadselachtig voor wanneer een groot gezin de wijze gids van de huishouding verliest, juist op een moment wanneer zijn invloed bij de opgroeiende jongens en meisjes het meest nodig is. In een geval als dit hebben jonge mensen maar al te vaak alle terughoudendheid eraan gegeven, en is het verlies van hun vader het verlies van alles geweest. Manasse, de prins die onder heel gunstige omstandigheden geboren scheen te zijn om een heel goed karakter te gaan vertonen, was zeer te beklagen toen de goede koning, zijn vader, weggeroepen werd, en zijn onervaren zoon alleen achtergelaten werd te midden van vleiers en afgodendienaars.

Bedenk ook dat Manasse als kind in een merkwaardige positie werd geplaatst, want hij besteeg de troon toen hij twaalf jaar oud was. Een kind op een troon is een kind dat niet op zijn natuurlijke plaats is. Zulke hoge en moeilijke posten zijn niet voor jongens. Nu en dan ontwikkelt zo'n kind zich als een Josia, de vreugde van de mensheid. Het is echter waarschijnlijk dat hier veel tegen opkomt. 'Wee u, land, welks koning een kind is.' Het is kwalijk voor een kind om de scepter te zwaaien, maar 'het is goed voor een man, dat hij het juk in zijn jeugd draagt'. Een fel vuur van verzoeking woedt rondom een troon die door een jongeman wordt bezet. Pluimstrijkers en vleiers zullen heel zeker rondom de troon van een jeugdige vorst zijn. Ze zullen hem tot zijn slechtste verlangens verlokken en dát deel van zijn aard prikkelen waarvan het nodig is dat het het meest in toom gehouden wordt.

Zonder twijfel waren er goede mensen die Hizkia aan zijn hof had bijeengebracht. Zij konden echter niet zo goed vleien als de kwade partij die voor een tijd onderdrukt was, maar die in het land toch sterk aanwezig was gebleven. Hoewel Hizkia de dienst des Heeren overal had gevestigd, en zijn best had gedaan om de afgodendienst uit te roeien, was de partij van de afgodendienaars er toch ver bij vandaan om niet meer werkzaam te zijn, en het gewone volk was op een droevige manier zorgeloos en ongodsdienstig. Jesaja beschrijft in zijn inleidende hoofdstuk de toestand van het land door te zeggen: 'Israël heeft geen kennis, Mijn volk verstaat niet.' 'Zo niet de HEERE der heirscharen ons nog een weinig overblijfsel had gelaten, als Sodom zouden wij geworden zijn; wij zouden Gomorra gelijk zijn geworden.' Het volk was niet standvastig zoals koning Hizkia. Het diende Jehova toen het op gezag van de koning daartoe werd verplicht, maar het was maar al te zeer bereid zich naar zijn afgoden te wenden. De partij van de afgodendienaars – die ik met de pausgezinden zou willen vergelijken – en de mensen die op de hoogten hun erediensten hielden, vormden de ritualistische partij van vandaag de dag. Ze verzamelden zich rond de jonge koning, smeerden hem stroop om de mond, vleiden hem en palmden hem in. Door de smaak van de jonge koning te plezieren en door tegemoet te komen aan zijn losbandigheid, verzwakten ze zijn achting voor de rechtzinnige aanbidders van God, die ik de 'evangelische school' zou willen noemen. Hij gaf zich heel bereidwillig aan hun invloed over, en toen hij oud genoeg was, werd hij het hoofd van de partij van de afgodendienaars. Hij gaf er zich met zijn hele ziel aan over. Met de volle kracht van zijn wezen en met de macht van zijn gezag deed hij zijn uiterste best om de zuivere godsdienst van de allerhoogste God te verpulveren en de ontaarde afgoderij te vestigen die zijn vader Hizkia zozeer had verafschuwde. Kijk dan eens naar hem als een kind, en meer niet, dat in een heel gevaarlijke situatie wordt geplaatst, dat eerst op het verkeerde pad wordt gebracht

en daarna vooropgaat in de ongerechtigheid.

Als ik me zou richten tot een jong mens dat van zichzelf merkt dat hij voor zijn eigen welzijn te vroeg vrij is van het bedwang door zijn ouders, en geplaatst wordt in een situatie waarin hij een aanzienlijke macht over, en invloed op anderen heeft, dan smeed ik hem om naar de Heere te vluchten om hulp, of anders zal zijn ondergang zeker zijn. De Heere kan jonge mensen wijsheid leren, de zuigelingen kennis en voorzichtigheid. Kijk naar je Bijbel, de troon der genade en naar je God, of anders zul je schipbreuk lijden in het leven dat God aan jou heeft toevertrouwd. Er rusten verantwoordelijkheden op je die voor jou te zwaar zijn om ze alleen te dragen. Omdat je lasten zwaarder zijn, moet je voor jezelf meer kracht van boven zoeken; omdat je zelfbeheersing minder is, moet je jezelf plaatsen onder de weerhouding van de liefde Gods. De jonge mens aan wie door Gods voorzienig handelen zoveel is toevertrouwd dat hij zonder leidsman wordt gelaten, en aan wie kracht is toevertrouwd die gewoonlijk de wijsheid van de latere leeftijd nodig heeft, zou zorgvuldiger moeten zijn en meer beschermd moeten worden. Hij zou met meer ernst tot God moeten roepen dat Hij hem genade zou mogen schenken, opdat er van hem niet gezegd zou moeten zoals er van Manasse werd gezegd: 'En hij deed wat kwaad was in de ogen des HEEREN.' Dit zijn een paar omstandigheden in het leven van Manasse.

Het tweede. Ik heb nu een moeilijke taak, en het is er een die me verdrietig maakt, ook al gaat het over iemand die vele honderden jaren geleden heeft geleefd. Ik moet met verdriet Manasse omschrijven als een groot zondaar. Ik wil u wijzen op 2 Kronieken 33 en zal de verzen op de voet volgen. Dan zult u een beeld krijgen van deze afschuwelijk slechte overtreder. In vers 2 lezen we: 'Hij deed wat kwaad was in de ogen des HEEREN.' Dat is een beschrijving van zijn leven als geheel. Neem zijn regering van vijftien jaar als geheel, ondanks de bekering in zijn latere jaren, dan is